A°. 1838. N°. 50.

ZONDAG DEN 24sten JUNIJ.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

[illegible]

Den 19den [illegible], de Nederl. Sloep *Ludolph de Constant*, Kapt. F. G. Streng van Colonie, hebbende [illegible] dagen reis; Passagiers: de Heer [illegible] van Thoff, Echtgenoot en Kinderen, Mejufvrouw M. Wilkens en zes Bedienden.

[illegible], de Nd. Am. Brik *Ganges*, Kapt. L. [illegible], van Wilmington, hebbende 30 dagen reis.

[illegible]

Den 10den [illegible] Kapt. [illegible] valen Malassie, [illegible] *Creole*, Kapt. H. Hodge, naar [illegible] 245 vaten Malassie.

Den 21sten, het [illegible] *Nieuw Holland*, Kapt. H. K. Rogh, naar Amsterdam; lading: 500 vaten Suiker en 20 balen schoone Katoen.

Publieke Veilingen.

DEPARTEMENT DER *ONBEHEERDE BOEDELS EN WEEZEN.*

Vrijdag, 22 Junij [illegible].

Den Grond *WILLEMSBURG*, gelegen in de *Para Kreek*, [illegible] in het opzomen; aankomende den Boedel wijlen C. E. JACOBS COMBES; — *f* 605; — G. M. MULLER.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, verdeeld in twee Kamers, met het Erf, La. B. No. 187; aankomende de Erven van MARIA P. KELDERMAN; — *f* 1100; — MEINTJE van KEIJSER.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de groote Rijweg op *Combé*; aankomende de minderjarige Erven van M. D. SMIDT; — *f* 1570; — H. SPALINGER.

Het bloot *ERF*, gelegen aan de *Watermolen Straat*, La. A. No. 202; aankomende den Boedel C. F. STEFFENS; — *f* 315; — SOESMAN & DA LEON.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 2den Mei 1838.*)

B E L G I E.

BRUSSEL, 30 *April*.

In een Brusselsch dagblad leest men het volgende berigt:

Het gouvernement heeft heden depeches van den heer van de Weyer ontvangen, betreffende de Belgisch-Hollandsche kwestie; terstond daarop is een, door den Koning voorgezeten, ministerraad vergaderd, in welken de instructien zouden worden vastgesteld, welke door onzen gezant zijn aangevraagd geworden.

In dien zelfden raad heeft men zich onledig gehouden met de zaak van Strassen, en met de deswegens uit te vaardigen voorstellingen; er zal echter niets kunnen beslist worden, endat men een antwoord van den Generaal Dumoulin, Kommandant der vesting Luxemburg en een nieuw rapport van den Generaal de Tabor verwachtte, hetwelk heden is aangekomen.

Men verzekert ons, doch wij kunnen het niet bevestigen, dat de heer graaf Le Hon tot dezen kabinetsraad is geroepen.

Heden morgen heeft de minister van buitenlandsche zaken eenen koerier aangezegt, zich gereed te houden heden middag ten 12 ure te vertrekken, [illegible] dat hij na de zitting der gedeputeerdenkamer van heden zal vertrekken, in welke, [illegible] men weet, over het door de afgevaardigden van Luxemburg en Limburg voorgestelde adres zal gestemd worden.

— Alvorens de zitting geopend is hooren wij zeggen, dat op het oogenblik toen de bewoners van [illegible] zich vereenigden om eene petitie aan de kamer der afgevaardigden op te stellen en te onderteekenen, ten einde te protesteren tegen de schennis van hun grondgebied door de Pruissische troepen van Luxemburg, en tegen den der nationale driekleurvlag aangedanen hoon, een brand in gezegd dorp is uitgebarsten, die 27 huizen heeft vernield. De gedeputeerden, aan wie de heer Metz den brief die dit ongelukkig voorval meldde, mededeelde, hebben zich gehaast eene inschrijving tot onderstand der ongelukkigen te openen. Ten twintig minuten over een ure is nog de zitting niet geopend. Eene groote menigte Limburgers en Luxemburgers vervult de publieke banken, stoelten en andere zitplaatsen. Allerwege ontstaan levendige gesprekken tusschen de meeste gedeputeerden, en vooral tusschen die van Limburg en Luxemburg.

D U I T S C H L A N D.

[illegible] (Circassie) is den 8 Maart ll. over Konstantinopel het volgende berigt ontvangen.

Er is hier een bode uit het Zuiden aangekomen met het berigt dat de Circassiers bij Shushen eene volkomene zege over de Russen behaald hebben. De Russen verschenen plotseling in de haven met 20 oorlogschepen, bewerkstelligden, zonder tegenstand der Circassiërs eene landing en noodigden hen tot een gesprek uit; de Russen verklaarden aan de opperhoofden dat hun doel was hier een fort op te rigten en vermaanden hen zich rustig te onderwerpen. De Circassiërs beloofden een antwoord binnen twee dagen, en in dien tusschentijd liep de uitnoodiging tot opvatting der wapenen door de naburige stammen. Te Vardan, Awija en Rhisua werd de Koran plegtiglijk ten toon gelegd, en elke krijgsman zwoer, vrouw en kinderen niet weder te zullen zien, dan nadat de Russen uit het land zouden zijn verdreven. De vereenigde troepenmagt der Circassiers onder hunne aanvoerders Ubiah Hadji, Bezek, Islam en Zeskar Bey bedroeg 7000 man. Het slagveld was voor de aanvallers buitengewoon gunstig; het vormt om de haven van Shushen een met digt struikgewas en een bosch omzoomd amfitheater, op welks grond de Russen stonden. Van hier openden de Circassische scherpschutters een moorddadig vuur op de gelederen des vijands. De Russen deden hunne reserve aanrukken om hun hoofdkorps te redden en de inscheping te beschermen; de Circassiërs braken echter ook door deze en joegen de Russen in wilde wanorde naar de zee, waarin een even groot aantal verdronk, als door het zwaard op het strand geaneuveld was, de zee werd met lijken bedekt, en slechts weinigen bereikten hunne schepen. Het gevecht had voor acht dagen plaats en de zege heeft alle volken van den Kaukasus tot eenen algemeenen oorlog tegen de Russen ontvlamd.

WEENEN, 17 *April*. De laatste dagen der vorige week leverden bij ons, in de woorden van den dichter, een beeld, »alsof de menschheid zich had op weg begeven om bedevarend naar het hemelrijk te trekken.” Alle straten wemelden van menschen en de kerken konden naauwelijks het getal der bezoekers van het heilige graf bevatten. Bij het hof heeft de op witten Donderdag door den Keizer zelven volbragte voetwassching, daar dit gedurende verscheiden jaren het geval niet was geweest, verhoogden luister aan de plegtigheid bijgezet. Van de twaalf grijsaards telde de oudste 96, de oudste vrouw 100 jaren. Z. M. verscheen in de uniform van Generaal en gaf bij den aanvang der ceremonie den degen af; de Keizerin, even als de haar vergezellende dames waren, in het zwart gekleed en met kostbare paarlen versierd. De Keizer en Keizerin volbragten, op de knie liggende, de wassching van den regter voet der oude lieden en kusten hen vervolgens. Daarop werden 16 geregten, waarvan alleenlijk de soep op de plaats zelve werd genuttigd, door Hoogstdezelven opgedischt en hun eene beurs met 30 zilverestukken om den hals gehangen. De aanwezigheid van den nieuwen Turkschen Gezant, die vermits hij nog niet plegtig bij den Keizer was ontvangen, niet op de voor alle diplomaten bestemde tribune was gezeten, verwekte eene eigenaardige belangstelling. De hofraad en tolk van de staatskanselarij, baron von Hammer, verklaarde hem en diens gevolg de beteekenis der ceremonie, welke de levendige geest van den zaakgelastigde met veel deelneming scheen te volgen.

FRANKFORT, 27 *April*. Het door sommige dagbladen geopperd denkbeeld, dat Nederland, onder de omstandigheden, zoo als die thans zich zullen voordoen, tot het Duitsche bondgenootschap zoude kunnen toetreden, wordt alhier in de hoogere kringen slechts *de schoone droom* genoemd. Nederland zal ook zonder deszelfs uiterlijke, formeele toetreding tot het Duitsche bondgenootschap, aan dit laatstgemelde steeds een natuurlijken en innigen bondgenoot hebben.

ADVERTISSEMENTEN.

Iemand aanspraak vermeenende te kunnen maken op eenen ZILVEREN SUIKER-LEPEL, gevonden aan de *Waterkant*, kan zijn reclame doen gelden ten burele van den Procureur Generaal.

Paramaribo den 22 Junij 1838.

CHs. LIONARONS,
1ste Assistent.

(24742) De CURATOR van het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal na den 30sten dezer, aan de Crediteuren van de Boedels N. J. TENKINCK, ROSETTA van A. J. VAN DAHLEN en A. HUSKUS en vooroverledene Echtgenoote (2de Repartitie), de hun competerende Penningen uitbetalen.

Paramaribo den 21 Junij 1838.

J. O. N. ENGELBRECHT,
1ste Commies.

(24730) Al de genen die iets te vorderen hebben van den Boedel wijlen den Heer ELIAS BENJAMIN, gelieve daarvan opgave te doen bij den ondergeteekende, als Testamentaire Executeur.

Wijders zullen door den Vendumeester S. F. FLU, op Woensdag den 27 dezer, 's namiddags 4 uren, ten Sterfhuize worden verkocht:

MEUBELAIRE GOEDEREN; SLAVEN, &c. &c.; — aankomende gemelden Boedel.

Paramaribo den 23 Junij 1838.

S. J. POLAK qq.

(24754) Op de Plantaadje *Barbados* wekelijks tot billijke prijzen te bekomen: 1000 bossen boomrijpe *BANANNEN*; — adres ten Kantore van den ondergeteekende.

Paramaribo den 23 Junij 1838.

A. F. GERDEMAN qq.

(24753) De ondergeteekende Woensdag e. k. de Kolonie verlatende, verzoekt die iets van hem te vorderen heeft, betaling te erlangen, *uiterlijk* tot *MAANDAG* morgen 8 ure, daar hij anders na verloop van dien tijd, geen betaling zal doen.

Paramaribo, den 23 Junij 1838.

C. J. DALRYMPLE.

(24755) Terwijl de ondergeteekende met de liquidatie der geëxisteerd hebbende Firma van GEBROEDERS CORDUA, belast en zijn vertrek uit deze Kolonie op handen is, zoo verzoekt hij zeer vriendelijk alle de genen, welke aan gemelde Firma verschuldigd zijn, hunne Rekeningen vóór *medio* Julij te komen aanzuiveren, ten einde alle onaangename maatregelen voor te komen.

Paramaribo den 23 Junij 1838.

TH. CORDUA.

(24757) De ondergeteekende geeft bij deze kennis aan de Ingezetenen, dat van *HEDEN* af, de VETTEWARIERS en KOOPMANS AFFAIRE, op den naam van J. SCHEEN & A. L. HEEREMANS, zal gecontinueerd worden.

Paramaribo den 20 Junij 1838.

J. SCHEEN.

(23632) GEORGE BANKS vertrekt.

(24756) De minderjarige T. CORDUA vertrekt.

Mengelwerk.

TALMA'S WONING TE BRUNOY.

Brunoy is een aardig, vijf uren van *Parijs* gelegen dorp. De Heer Paris de Montmartel, een rentenier der vorige eeuw, die door gelukkige, maar niet zeer naauwgezette speculatiën een vermogen van ongeveer 40 millioenen had verkregen, legde een aanzienlijk deel derzelven te koste aan het verwerven van grondbezit te dezer plaatse, opdat hij eenmaal, voor zich en zijne geädelde nakomelingschap, op zijn aldaar gestigt kasteel, tot een heerschappelijk regt over dat dorp mogt geraken. Eenige jaren later werd zijn zoon, door middel van 's vaders geld, tot *Markies van Brunoy* verheven. Bij het overlijden zijner ouders deed hij den geheelen weg van *Parijs* tot aan *Brunoy* met zwart bekleeden, en, geen perk stellende aan zijne dwaasheden en verspillingen, terwijl hij zijne dagen sleet in gemeene kroegen met zijne laagste bedienden, werd hij ten laatste, bij besluit van het *Parijsche* Parlement, onder curatéle gesteld, hebbende in den tijd van twee jaren zeven millioenen verspild.

Onder de regering van Lodewijk XVI erlangden het park en de heerlijke waterwerken, welke met die van *Versailles* en *St. Cloud* wedijverden, een Koninklijk aanzien; en van dien tijd af werd het park van *Brunoy* het geliefkoosde verlustigings-oord van *Parijzenaars* zoo wel, als van vreemdelingen. De omwenteling kwam, en het kasteel werd ten verkoop aangeslagen. De zoon eens loodgieters vond, in de papieren zijns vaders, rekeningen, bewijzende, dat aan *Brunoy* meer dan 400,000 franken aan lood waren te koste gelegd; daarom kocht hij dit groote landgoed voor 300,000 franken. Hij voelde zich echter in zijn nieuw verblijf geenszins op zijne plaats, maar veeleer verlegen.

Gedurende deze voorvallen wist een Tooneelspeler de gunst des Publieks in hooge mate te verwerven, en ging reeds heimelijk van het ontwerp zwanger, om eens tot het bezit van een goed te geraken, hetwelk een Millionair, een zotte Markies en een Koning voor hem verfraaid hadden. Zijne naam was Talma. Het was hem, omstreeks het jaar 1806, in spijt der partijdige kritiek van den Abt Geoffroy, gelukt, de in zichzelve eenvoudige, maar toen ter tijd buitengewone gedachte, om ook in de voordragt eens treurspels het natuurlijke gevoel te laten spreken, te doen zegepralen. Napoleon schatte Talma hoog, en nam zelfs les bij hem, om zijne voortelijke waardigheid ook door het uitwendige te schragen. Gelijk dezen zijnen Keizerlijke leerling, kwelde Talma, te midden des voorspoeds, onophoudelijk eene pijnigende gedachte; de hoogmoed knaagde aan beider hart. De een droomde van het *Kremlin*, van het Oosten, van verovering der wereld; de ander van het bezit eeniger morgens land buiten *Parijs*. Nu wilde het geval, dat Talma op zekeren dag zich te *Brunoy* bevond, toen juist een gedeelte des landgoeds, onder den naam van *la petite machine* bekend, werd geveild. Talma kocht het, en zijn Architect kreeg bevel, de waterleiding weg te ruimen, en in derzelver plaats een fraai lusthuis (*villa*) op te trekken. Het bouwzucht behebt, bouwde hij, brak af en bouwde weder. Zoo vernam hij, toen zijn gebouw voltooid en de groene krans reeds op den top geplaatst was, dat de tegenoverliggende plek, slechts door een' dwarsweg van de zijne gescheiden, te koop was. Terstond zocht hij den eigenaar op. »Uw grond gevalt mij beter dan de mijne; de ligging is fraaijer voor een huis." — »Zeker; maar dat is nu te laat." — »Waarom dan?" — »Omdat uw huis voltooid is." Onze kunstenaar vond dede reden niet geldig: hij liet het nieuwe gebouw terstond afbreken, en naar hetzelfde bestek aan de andere zijde van den weg weêr opbouwen.

Nu werd *Brunoy* Talma's geliefde verblijf. Napoleon bezocht hem daar meer malen, en schonk hem belangrijke geldsommen, welke telkens tot verfraaijing van hetzelve werden besteed. Op rustdagen bragt Talma aldaar zijne avonden door; maar niemand zal raden, hoe hij er zijnen tijd sleet! Naauwelijks had hij het blanketsel van het *Théâtre Français* afgewasschen en de Romeinsche tunica afgelegd, of hij blankette en verkleedde zich op nieuw; niet, om op een tooneel te verschijnen, maar in eene soort van landelijke hut, welke hij in het midden van zijnen tuin had doen oprigten. Hier legde hij, te midden zijner vrienden, zijne tragische waardigheid neder, en men zag *Manlius* verkleed als *Jocrisse* met zijne buis en zijn rood kapje! En, wat nog klugtiger is, nadat de groote Man *Jocrisse in zijne nieuwe dienst* en *De Wanhoop van Jocrisse* had gespeeld, wendde hij zich tot het gezelschap, en vroeg met zeker en trots: »Ben ik niet beter, dan Brunet?" — Men begrijpt intusschen, hoe Talma was, wanneer hij aan *Jocrisse's* wanhoop zijne diep tragische atem leende! Allen, die bij deze mislukte proeven tegenwoordig waren, kunnen getuigen, hoeveel eigenliefde hij bij deze gelegenheden vertoonde, ook hierin vele menschen van talent gelijk, die het meest trotsch zijn op die hoedanigheden, welke hun ontbreken.

»Komt in mijne boerderij!" zeide Talma tot zijne vertrouwde vrienden, wanneer hij hun zijne bijzondere genegenheid wilde betoonen. Eene schoone boerderij inderdaad, waar het oog des Landheers nooit op verwijlde, en waar de hongerige gasten noch boter, noch eijeren, noch groenten vonden! Dit zij alleen gezegd, om de nalatigheid des pachters, niet de gulheid des gastheers aan te klagen.

Te *Brunoy* was het, dat, na de eerste opvoering van *l'Ecole des Vieillards*, het volgende voorviel. 't Is bekend, welke toejuiching aan Talma in de rol des ouden krijgsmans ten deel viel, zoo zwak jegens zijne vrouw, zoo groot als 't zijne eer betrof; maar weinigen weten, dat hij een gedeelte van dien schitterenden bijval aan gewaande kwelling te danken had! De eerste Treurspelspeler van *Europa* werd verliefd op de grootste Blijspelspeelster, op *Mademoisselle* Mars; maar (ofschoon hij zelf des onbewust was) op dezelfde wijze, als Mevrouw van Stael verliefd was op Napoleon. Wie Mars met Talma zag wedijveren in dit tooneelstuk, hem uit liefde, haar uit coquetterie, die vermoedde weinig, dat achter dit voortreffelijk spel der beide groote spelers een hartstogt verborgen was, die echter, meer als tot vergoding gestegen, spoedig gebluscht werd. *Mad.* Mars hield het middagmaal te *Brunoy*. Talma achtte dit tijdstip gunstig tot het doen zijner hartstogtelijke liefdesverklaring, en wierp zich aan hare voeten. Zij hoorde hem opmerksaam aan, en sprak vervolgens, met dat lachje, 't welk haar zoo betooverend maakt, en op dien vertrouwelijken toon, die onder kunstenaars heerscht: »Mijn arme Talma! wil ik u iets zeggen? Gij zijt niet op mij, maar alleen op de kunst verliefd." — »Op mijne eer, dat is zoo!" hernam de minnaar zeer naïf, en, eensklaps genezen, wischte hij lagchende het stof van zijne knieën.

Intusschen bleef deze eerste aanvaarding de heuvels van *Beaucerons* stootte, uit een dichterlijk oogpunt beschouwd, niet zonder invloed op Talma's toekomst. Was het niet in deze schoone lanen, waar hij de werking zijns magtigen spraakwerktuigs op de dorpskinderen beproefde, van welke hij zich gaarne omringd zag? Had hij eene nieuwe rol te bestuderen, moest hij eene zijner oude spelen, waarvan elke herhaling schier eene nieuwe schepping was, terstond sloot hij zich te *Brunoy* op. Daar, alleen, voor eene *psyche* (spiegel ten voeten uit) staande met zijne rol, liep hij alle wijzigingen derzelve door. Als het eerst zich aan zijnen hartstogt overgevende, beoordeelde hij daarna zichzelven, matigde dien, en liet nu datgene achterwege, wat hem of liever zijner rol niet paste. En hoe merkwaardig! in zijn gansche groote *repertoire* was elke hartstogt, elke tragische houding zoo diep in zijn geheugen geprent, dat hij dezelve naar welgevallen zich voor den geest haalde, en dat tevens al datgene, wat zijn fijne smaak veroordeeld had, telkens en door datzelfde gevoel uit zijn geheugen gewischt, en door het betere of hem passende vervangen werd.

Na Talma's overlijden werd zijn lusthuis te *Brunoy* verkocht, en, opdat geenerlei contrast het noodlot van dit verblijf zou ontgaan, telde men onder de ijverigste mededingers naar hetzelve den *Directeur des Funambules* en de oude koorddanseresse Mad. Saqui, *Directrice des Acrobates!* Maar een derde, een oningewijde in het kunstenkoor, bood meer dan 240,000 franks, en stelde alzoo de hoop van allen te leur, om eene bezitting in dramatische handen te zien overgaan, welke zoo vele schoone herinneringen terugroept.

NAÏVITEITEN.

In het begin der XIVde Eeuw schreef de Priester van *Saint-Merre* aan Paus JAN XXII., wiens Neef, een *Perigourdine* Edelman, veroordeeld was tot de doodstraf, wegens gepleegde moord:

»Heilige Vader! Zoodra ik vernam, dat de »Man uwer Nichte zoude worden geregt, ver»gaderde ik ons Kapittel; ik deed opmerken, »hoe geschikt deze gelegenheid was, om U een »bewijs te geven van onze eerbiedige verkleefd»heid en van ons diep ontzag. Naauwelijks »was Uw Neef opgehangen, of wij gingen »met eene groote toorts hem van de galg af»nemen, en lieten hem in onze Kerk brengen, »waar wij hem eene eerlijke begravenis voor»niet hebben aangedaan, enz. — Heilige Vader! »Wij verzoeken U voorts zeer onderdaniglijk »om uwen heiligen, Vaderlijken Zegen!"

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.